

Namaskaara!

Tak už je to víc jak měsíc, co jsem dorazila do Indie a nad hodně věcmi tu pomalu přestávám žasnout, nad mnoha dalšími žasnu neustále. Před odjezdem mě všichni bombardovali nejrůznějšími dotazy, tak snad teď konečně dokážu alespoň některé z nich zodpovědět. Nemám moc času psát, tak mě kdyžtak omluvte, pokud to nebude mít hlavu ani patu. A taky doufám, že se mi podaří dopis někdy odeslat, protože už nám tu pěkných pár dní nejede internet. 😊

Naše středisko je velmi pěkné, máme tu vlastní krávy, spoustu psů (občas je těžké odhadnout, kteří z nich jsou skutečně naši, a kteří toulaví), 2 hřiště, rýžové pole, kokosové palmy... Pravda, že i zde je hodně nepořádek, protože Indové prostě vyhazují věci, kde je napadne. Na druhou stranu jsem zjistila, že kdykoliv potřebuji nějaký materiál na hry, stačí se rozhlédnout kolem sebe. 😊

Hospet je takové správně indické město. Jakmile člověk opustí brány střediska, octne se přímo na smetišti, kde volně pobíhají krávy a prasata. Zatím jsem město zdaleka celé neprozkoumala. Během dvou miniprocházek na okraj města mi dali místní obyvatelé dost jasně znát, že jako bílá žena, bych se tu sama procházet vážně neměla (ale kněží mi už měsíc slibují, že dají do kupy jedno staré kolo, tak snad se pak budu moc přece jen trochu volněji pohybovat). Každopádně centrum města (až na šílený provoz) je naštěstí celkem v pohodě.

Ve středisku probíhá současně několik programů. Já trávím téměř veškerý čas s **děti z Makkala Mane**, což je cca 40 dětí ve věku 8 – 14 let. Tyto děti z různých důvodů nikdy nechodily do školy - největší část prostě proto, že musely doma pracovat, ale jsou tu také sirotci, děti z ulice, děti, které byly nuceny pracovat někde v šílených poměrech jen za „stravu a ubytování“ (takto obvykle končí právě děti ulice)... Tyto děti stráví ve středisku přibližně 1 rok, během kterého se snaží dohnat zameškanou látku a dát se trochu

dohromady. Poté je Salesiáni umísťujú do normálnej školy a to pokiaľ možno rovnou do triedy dle jejich věku.

Kromě toho tu máme ještě asi 50 „**školních kluků**“, což jsou především původně právě děti z Makala Mane, u kterých nebylo možné, aby se po roce vrátily domů. Buď neměli kam jít anebo bylo jasné, že by opět nechodili do školy. Tyto kluky potkávám jen ráno a pozdní odpoledne, když nejsou ve škole. Jsou moc prima a občas zahrajeme třeba volejbal. V soboty organizuju taky hry pro „**školní holky**“ ze soudního dívčího hostelu. Salesiáni tu mají ještě mnoho dalších aktivit, a je jen velká škoda, že jim v tom indická vláda moc nepomáhá. Momentálně třeba museli zavřít druhé středisko pro děti, které nechodily do školy, protože vláda tvrdí, že už všechny děti do školy chodí. To je bohužel směšné. Stačí se projet ve všední dny dopoledne po okolí a potkáte tu spoustu dětí, které místo školy pasou krávy či ovce, nebo umývají nákladáky.

K **mým činnostem** patří především výuka angličtiny a jednou týdně taky výtvarky, dále organizuju různé hry pro děti, pomáhám jim se studováním (zatím hlavně předepisují písmenka), přesvědčuji je, aby se večer umyly (to hlavně kluky, holky mají naopak hroznou radost, když jim myju vlasy (a vybírám vešky. ☺)), ukládám je na dobrou noc a prostě jsem pokiaľ možno, čo najviac s nimi. Musím uznať, že práca s týmito deťmi je neskutočne náročná, pretože neumí téměř vůbec anglicky, nejsou zvyklé na jakýkoliv režim, tak je občas téměř nemožné, když mám samotná všech 40 najednou během her ukočírovat. Ale jinak jsou děti neuvěřitelně milé a dávají mi v jednom kuse znát obrovskou vděčnost za moji přítomnost a za jakoukoliv aktivitu, kterou pro ně vymyslím (i když v mnoha případech probíhá úplně jinak, než jsem si původně plánovala). Třeba jen, když děti večer pohladím na dobrou noc, většina z nich ještě

vstane, aby mě mohla obejmout. A když mi včera po jednom komáříím štípnutí otekla celá ruka, nahrnuly se ke mě děti a začaly mi ji masírovat a natírat nějakými jejich mastmi, dokud mi ruka zase nesplaskla.

V **komunitě** máme 3 otce a 2 bratry. Všichni jsou milí, i když je občas trošku náročné být tu jediná mezi samými Indy a nemít nikoho, kdo by mi některé věci vysvětlil. Naštěstí mi na začátku hodně pomohlo skytování s bývalou dobrovolnicí Stáňou, na kterou tu mimochodem (a stejně tak na všechny ostatní bývalé české dobrovolníky) všichni nadšeně vzpomínají.

Ze začátku byl pro mě hodně šok pozorovat, v jaké bídě tu někteří lidé žijí a z jakých poměrů pochází děti ze střediska. Ale když mi salesiáni vyprávěli, že některé děti od nás teď studují vysokou školu, cítila obrovskou radost, že ani tady není situace úplně bezvýchodná a taky z toho, že můžu k tomuto dílu přispět aspoň nepatrně i já. Jsem neuvěřitelně vděčná za to, že jsem tady a strašně moc děkuji všem, co mě v tom jakýmkoliv způsobem podpořili. Neříkám, že je všechno dokonalé. Některé věci jsou tu vážně hodně náročné. Trvalo například měsíc šíleného vyřizování, než se mi podařilo získat povolení k pobytu; celý minulý týden mi bylo příšerně zle, asi taky z reakce na místní stravu a sotva jsem se trochu vzpamatovala, už na mě zase padá nějaká chřipka (a to jsem doma posledních pár let snad nebyla nemocná). Ale když jsem kvůli nemoci 3 dny nevylezla z pokoje, děti mě pak málem umačkaly radostí, že jsem zase mezi nimi. 😊

Je toho hrozně moc dalšího, co bych chtěla napsat, ale koukám, že jsem se pořádně rozepsala a vážně musím končit.

Moc zdravím všechny do Čech

Martina Švehláková